

Glenn Miller, a l'acabament de l'època d'aurada

trionfat a Nord-Amèrica i que és el producte de consum musical per excel·lència, triomfa també arreu del món. Ràpidament, totes les orquestres imiten tant com poden aquestes orquestres americanes que estan al cim de la popularitat. Els professionals de la música resten bocabadats davant la perfecció formal dels arranjaments de l'orquestra de Glenn Miller, per exemple, interpretats amb un gust refinat per un personal de gran formació tècnica i amb unes gravacions increïbles de perfecció (entre parèntesi: en aquest mateix temps, a Barcelona, es graven uns discos infames, que fan caure la cara de vergonya).

Al nostre país, el fenomen arrela immediatament. Tot just acabem de passar el drama de la guerra civil i en un ambient de misèria suprema amb carta de racionament, i estraperlo, comencen a proliferar les orquestres a la moda americana. A Barcelona, anotem la "Gran Casino", "Lluís Rovira" "Plantacion", "Gong" que els granollerins coneixen de prop car hi solen formar part alguns músics locals. També, arreu de Catalunya, poc a poc les orquestres es transformen en agrupacions de 14 i més components i inclouen en el repertori els títols que han fet famosos els leaders nord-americans. Com a tot arreu, el jovent de casa té ganes de divertir-se i d'oblidar angoixes recents,

i es llença a ballar al so de la **swing-music**. El saló de te Rigat, obre les portes en plena Plaça de Catalunya i comencen a venir algunes orquestres europees.

Les orquestres del nostre país intenten assimilar el swing i el llenguatge peculiar dels models americans, sense resultats massa convincents. Tot el que fan, no és altra cosa que mimetisme servil. És a dir: fan transcripcions literals dels discos originals però, a l'hora de la interpretació, no sona igual. Què passa? doncs que cal aprendre moltes coses elementals, tals com solfejar d'altra manera i aprendre a ésser disciplinats, apart d'aconseguir el so característic de cada instrument, coses que no s'ensenyen als nostres Conservatoris i, per tant, el personal més apte, surt amb tots els defectes de l'autodidactisme.

Cal recordar d'aquest moment, les matinals de jazz al Teatre Tívoli de Barcelona on actuen les orquestres que esmentem i arribem a descobrir gent dotada pel jazz: Puertas, Bardagi, Abalat, Masmijtjà, Tarazona, Font, Cots, Ventas, Valero, Ramon i Antoni Busquets, etc. tots ells formant part de les Orquestres de Ball autòctones, que contribueixen a divulgar el jazz, encara que modestament.

Amador Garrell i Soto